

LBRIS

We know
books

SARAH ADAMS

**REPETITII
PENTRŪ
IUBIRE**

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Annie

Sunt convinsă că întâlnirile au fost create de un geniu malefic pentru a tortura omenirea. Exagerez? Chiar deloc. Pentru persoanele introvertite ca mine, care suferă de anxietate socială, să ieși la o întâlnire e ceva asemănător cu o epilare inghinală. Cu crampele din a doua zi de menstruație. Cu o intervenție stomatologică de urgență, apărută pe neașteptate – și, ca să vezi: la cabinet tocmai li s-a terminat novocaina!

– Încă o dată, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu berea, îi spun bărbatului care stă în fața mea.

– Nu-i nici o problemă, răspunde el pe un ton sec care arată că e clar o problemă.

Nu merge bine. Nu că ar fi mers vreodată bine la întâlnirile de dinainte de asta, dar acum chiar nu e cazul. Cred că e noul meu record personal să fac un bărbat să nu mă placă în primele zece minute ale întâlnirii. Pentru că John, tipul care stă în fața mea cu tricoul cu guler și pantalonii de doc uzi de la berea pe care am vărsat-o din greșeală de pe masă în poala lui, pare gata-gata să dea bir cu fugiții. Și nici nu pot să i-o iau în nume de rău.

De ce mi-am închipuit că pot să fac asta? Au trecut ani întregi de când ieșeam la întâlniri și nici măcar atunci nu îmi

plăcea prea tare. Sunt genul de persoană care evită cu orice preț să fie în centrul atenției. Căreia nu-i trece prin minte ce să spună când bărbatul din fața ei se uită fix la ea.

Din nou, mă întreb: „Ce cauți tu aici, Annie?!“

A, da! Din cauza negresei. Ei, mai întâi a fost pentru că mi-am dat seama că, și după ce ajunseseam să am florăria la care mama visase toată viața ei, senzația săcâitoare că ceva tot lipsește mă apăsa în continuare. Așa că m-am hotărât să pun la cale un plan prin care să mă așez la casa mea cu un partener perfect – pentru că acesta e singurul aspect al vieții mele care nu e pus la punct. Și, având în vedere că mi se scurgeau ochii după John (bărbatul pe care eu și surorile mele îl numeam Sexy Casierul de la Bancă atunci când vorbeam între noi), m-am gândit că poate el era candidatul perfect pentru acest post.

Postul respectiv are cerințe foarte clare, bazate pe căsnicia plină de iubire răvășitoare pe care au avut-o părinții mei. În primul rând, trebuie să locuiască în zonă și să se tragă dintr-o familie de aici, din Roma, Kentucky; în al doilea, trebuie să aibă un serviciu stabil; în al treilea, trebuie să fie bun la suflet și să-mi susțină aspirațiile profesionale; iar în al patrulea, trebuie să-și dorească să întemeieze o familie.

Acestea sunt singurele lucruri care contează pentru mine.

Așa că, data următoare când m-am dus la bancă să depun un cec, mi-am folosit Episodul Anual de Extrovertită și l-am întrebat dacă ar vrea să ieșim în oraș. Printr-o minune, a acceptat, iar eu mi-am petrecut următoarea săptămână revenindu-mi de pe urma presiunii pe care o îndurasem invitându-l.

În fine, când i-am propus să ne vedem în afara orașului, să mai schimbăm peisajul (și să evităm ca oamenii din urbea noastră cu un singur semafor să-și bage nasul în treburile noastre), el a propus să mergem la Peppercorn, un restaurant cu atmosferă plăcută aflat cam la treizeci de minute de mers cu mașina. Iar când l-am căutat pe internet, am descoperit că pe Yelp oamenii

spuneau că avea în meniu o negresă uriașă delicioasă. Nici că se putea ceva mai bun de atât.

Desertul e efectiv singurul motiv pentru care stau în continuare aici, la această întâlnire dureros de stânjenitoare.

Mi-aș dori să pot să le dau mesaj surorilor mele acum, să le întreb ce să fac. Dar pentru asta ar trebui să știu că sunt la o întâlnire, ceea ce m-ar expune genului de atenție pe care am tot încercat să o evit.

În clipa în care surorile mele ar afla despre misiunea mea de a-mi găsi un soț... va ști toată lumea. Chiar nu mi-ar plăcea ca Mabel (cea care mi-e ca o bunică) să încerce să-mi facă lipeala cu toți bărbații disponibili pe care îi știe. Așa că țin totul secret – ca mai toate lucrurile din viața mea.

Singurul motiv pentru care mă lupt acum cu anxietatea mea socială teribilă e pentru că sunt foarte convinsă că Lucrul care îmi lipsește e căsătoria. Mi-aș dori să-mi sun părinții să le cer părerea, dar pentru că au murit când eu aveam trei ani, asta nu va fi niciodată o opțiune viabilă. Așa că, în loc de asta, le calc pe urme. Căsătorită și fericită înainte să împlinesc 28 de ani. Asta înseamnă că am mai puțin de un an să găsesc persoana cu care vreau să-mi petrec restul vieții.

Păcat că trebuie să ies la întâlniri mai întâi.

Îi zâmbesc lui John, sperând că asta o să-i mai domolească iritarea față de persoana mea pentru că are hainele îmbibate cu băutura pe care mi-am comandat-o eu. Dar sunt Annie Walker: timidă, copleșită de anxietate socială, extrem de introvertită și simt că bărbatul acesta nu vrea să mai petreacă nici o secundă în compania mea. Iar asta mă face să simt că zâmbetul nu îmi e decât o grimasă instabilă. Mă gândesc că seamănă cu un rânjet. Și poate că mi se umflă și nările.

Nu pot să fac asta.

John își drege vocea și încearcă și el să-și pună pe chip un zâmbet relaxat. Recunosc, lui îi iese mai bine decât mie.

– Ia zi, cum e să ai o florărie?

Pare plictisit.

Aș vrea să-mi desfac pielea ca pe un costum, să-mi pun oasele să o ia la fugă și să nu se oprească până în Mexic. Inima îmi bate nebunește, iar restaurantul acesta elegant e prea gălăgios. Nu mă potrivesc deloc aici. Totuși, surorilor mele, Madison și Emily, le-ar plăcea la nebunie.

– Annie? mă îmboldește din nou John, când vede că nu răspund imediat.

A, da! Trebuie să port o conversație. Hai că poți, Annie! Nu-i cazul să te închizi în tine, pentru că bărbatul acesta te-a întrebat despre ceva ce chiar iubești la nebunie. Flori. Floare la ureche!

Înghit în sec și-mi pregătesc răspunsul.

– Ăă... e distractiv.

John așteaptă câteva clipe, după care își înclină capul ușor, clar așteptându-se ca eu să mai adaug ceva.

– Foarte distractiv, supralicitez, pentru a-i satisface dorința de a obține un răspuns cu mai multe cuvinte.

Aș da mai multe detalii, dar acum singurul lucru care mi se învâрте prin minte e ciclul de reproducere al florilor (care mi se pare profund fascinant), dar am impresia clară că John nu este genul de om care să se minuneze de asemenea detalii din biologie. Așa că îmi țin gura bine închisă, din nou.

– Și zici că e... foarte distractiv? întrebă, iar eu dau aprobator din cap. Ei, mă bucur.

Trage aer adânc în piept, după care se așază mai comod pe scaun și se uită în altă parte. Ne scaldăm într-o tăcere stânjenitoare. Care i-ar îmboldi pe cei mai mulți dintre oameni să spună ceva – orice –, dar nu pe mine. Eu mă blochez și mai tare. Presiunea de a purta o conversație e prea mare pentru mine.

În familia mea, eu sunt cea tăcută. Cea care e mereu cu nasul într-o carte pentru că preferă lumile în care nu e nevoită să interacționeze cu alți oameni. E mult mai ușor să citești despre

relații decât să le stabilești și să le întreții. Și mai puțin periculos. Nu pot să jignesc personajele dintr-o carte. Nu pot să spun ceva nepotrivit. Iar personajele din cărți nu mă judecă.

Când John își scoate telefonul și începe să scroleze, îmi dau seama că trebuie să încerc să spun ceva, altfel seara asta o să se încheie înainte să înceapă.

– Cum ziceam, John, încep, și apoi, în următoarele zece minute, efectiv uit de mine turuind non-stop, recăpătându-mi stăpânirea de sine când închei cu: Și tocmai de aceea principalul scop al florii este reproducerea.

– Uau! Da. Am aflat... o groază de lucruri despre flori, zice cu o expresie care te duce cu gândul la o persoană chinuită de fantome.

În mod clar, încercarea mea de amatoare în a purta o conversație l-a străpuns ca o sabie, iar acum sângerează de moarte.

Schițez un zâmbet timid și arunc o privire în jur, căutând-o pe chelneriță. Restaurantul e atât de aglomerat încât nu s-a întors să ne ia comanda de mâncare, după ce ne-a adus băuturile. Chiar mi-ar prinde bine o întrerupere fix în momentul de față.

Dar... nimic.

– Și... ăă... măcar ai și alte pasiuni?

O, Doamne, „măcar“! Deja sunt atât de departe de sfera lui de interes romantic că încercă să găsească vreun mod în care să mă salvez în ochii lui în vreun fel.

Strâng în pumni materialul rochiei, pe sub masă. Chiar am o pasiune – dar nici surorile mele nu știu de ea, așa că mai mult ca sigur n-o să vorbesc despre ea cu un bărbat care pare să sufere un disconfort fizic doar pentru că petrece timp cu mine.

– Florile cam sunt și pasiunea, și profesia mea.

– A, da, rostește el absent, pentru că din nou am respins posibilitatea ca această conversație să avanseze cumva.

– Ia zi, cum e să ai o florărie?

Pare plictisit.

Aș vrea să-mi desfac pielea ca pe un costum, să-mi pun oasele să o ia la fugă și să nu se oprească până în Mexic. Inima îmi bate nebunește, iar restaurantul acesta elegant e prea gălăgios. Nu mă potrivesc deloc aici. Totuși, surorilor mele, Madison și Emily, le-ar plăcea la nebunie.

– Annie? mă îmboldește din nou John, când vede că nu răspund imediat.

A, da! Trebuie să port o conversație. Hai că poți, Annie! Nu-i cazul să te închizi în tine, pentru că bărbatul acesta te-a întrebat despre ceva ce chiar iubești la nebunie. Flori. Floare la ureche!

Înghit în sec și-mi pregătesc răspunsul.

– Ăă... e distractiv.

John așteaptă câteva clipe, după care își înclină capul ușor, clar așteptându-se ca eu să mai adaug ceva.

– Foarte distractiv, supralicitez, pentru a-i satisface dorința de a obține un răspuns cu mai multe cuvinte.

Aș da mai multe detalii, dar acum singurul lucru care mi se învârte prin minte e ciclul de reproducere al florilor (care mi se pare profund fascinant), dar am impresia clară că John nu este genul de om care să se minuneze de asemenea detalii din biologie. Așa că îmi țin gura bine închisă, din nou.

– Și zici că e... foarte distractiv? întrebă, iar eu dau aprobator din cap. Ei, mă bucur.

Trage aer adânc în piept, după care se așază mai comod pe scaun și se uită în altă parte. Ne scaldăm într-o tăcere stânjenitoare. Care i-ar îmboldi pe cei mai mulți dintre oameni să spună ceva – orice –, dar nu pe mine. Eu mă blochez și mai tare. Presiunea de a purta o conversație e prea mare pentru mine.

În familia mea, eu sunt cea tăcută. Cea care e mereu cu nasul într-o carte pentru că preferă lumile în care nu e nevoită să interacționeze cu alți oameni. E mult mai ușor să citești despre

relații decât să le stabilești și să le întreții. Și mai puțin periculos. Nu pot să jignesc personajele dintr-o carte. Nu pot să spun ceva nepotrivit. Iar personajele din cărți nu mă judecă.

Când John își scoate telefonul și începe să scroleze, îmi dau seama că trebuie să încerc să spun ceva, altfel seara asta o să se încheie înainte să înceapă.

– Cum ziceam, John, încep, și apoi, în următoarele zece minute, efectiv uit de mine turuind non-stop, recăpătându-mi stăpânirea de sine când închei cu: Și tocmai de aceea principalul scop al florii este reproducerea.

– Uau! Da. Am aflat... o groază de lucruri despre flori, zice cu o expresie care te duce cu gândul la o persoană chinuită de fantome.

În mod clar, încercarea mea de amatoare în a purta o conversație l-a străpuns ca o sabie, iar acum sângerează de moarte.

Schițez un zâmbet timid și arunc o privire în jur, căutând-o pe chelneriță. Restaurantul e atât de aglomerat încât nu s-a întors să ne ia comanda de mâncare, după ce ne-a adus băuturile. Chiar mi-ar prinde bine o întrerupere fix în momentul de față.

Dar... nimic.

– Și... ăă... măcar ai și alte pasiuni?

O, Doamne, „măcar“! Deja sunt atât de departe de sfera lui de interes romantic că încercă să găsească vreun mod în care să mă salvez în ochii lui în vreun fel.

Strâng în pumni materialul rochiei, pe sub masă. Chiar am o pasiune – dar nici surorile mele nu știu de ea, așa că mai mult ca sigur n-o să vorbesc despre ea cu un bărbat care pare să sufere un disconfort fizic doar pentru că petrece timp cu mine.

– Florile cam sunt și pasiunea, și profesia mea.

– A, da, rostește el absent, pentru că din nou am respins posibilitatea ca această conversație să avanseze cumva.

De ce sunt așa? Trebuie să vorbesc. Să-i pun întrebări! De ce nu-mi vine în minte nici una? Creierul meu e o pânză albă, perfect goală.

Dar acum John bate cu degetul în blatul mesei și se uită în altă parte.

Sub impulsul panicii, deschid gura și spun primul lucru care îmi vine în cap.

– Vreau să mă mărit.

A, uite, în sfârșit am zis ceva care îi atrage atenția.

Se uită lung la mine, cu gura căscată și șocat, pentru că, da, tocmai am vorbit de căsătorie la o întâlnire care deja mergea foarte prost.

Încercând să recuperez teren, adaug:

– A, nu, nu cu tine! Zâmbetul mi se ofilește când îi văd fața contorsionându-se. Ei, poate că nu cu tine. Cine știe? Dacă lucrurile merg bine în seara asta, e posibil orice.

Iar acum îmi dau seama că din ce am spus reiese că o să ne culcăm împreună în seara asta, iar John trebuie să mă satisfacă într-atât încât să mă cucerească definitiv. Grozav!

– Îmi cer scuze... nu, n-am vrut să spun că trebuie să te pricepi la știi-tu-ce ca să mă căsătoresc cu tine. Sunt convinsă că asemenea lucruri se învață în timp.

Acum fața i se goleşte de culoare pentru că mă afund și mai tare. John clipește, clipește din nou și din nou la mine, total incapabil să-și dea seama cum să reacționeze. Această întâlnire e imposibil de salvat de la catastrofă.

– Mă scuzi un moment, John? Trebuie să mă duc la baie.

Și să mă regroupez. Și posibil să sar pe fereastră, iar apoi să o rup la fugă.

El e atât de ușurat că scapă de mine pentru câteva minute că dă aprobator din cap, entuziasmat.

– Da, cât vrei tu!

Mă ridic, simțindu-mi picioarele nesigure și traversez restaurantul, cu impresia irațională că toți se holbează la cât de prost îmi vine rochia asta. E a surorii mele, deci e un pic cam lungă pentru mine. Îmi evidențiază curbele corpului așa cum trebuie, dar apoi îmi acoperă genunchii și se oprește cam pe la jumătatea gambelor, spre deosebire de cum îi vine lui Emily, chiar deasupra genunchilor. Ea o poartă la multele ei întâlniri reușite pentru că ea nu are nici un dram de anxietate socială. I-am furat-o din dulap și am îndesat-o în geantă, ca să nu o observe când am plecat din casă și să mă întrebe unde mă duceam. Nu aveam nimic potrivit de îmbrăcat pentru asta pentru că eu niciodată nu ies la întâlniri în restaurante elegante (nu am mai ieșit cu nimeni de trei ani, când o întâlnire se desfășurase foarte asemănător cu asta).

Aș fi luat o rochie de la cealaltă soră a mea, dar Madison are constituția unei zâne eterice și e absolut exclus ca vreuna dintre rochiile ei să-mi poată cuprinde șoldurile.

După ceea ce mi s-a părut aproape un kilometru, ajung la baie și mă sprijin moale de perete. Uscătorul de mâini automat se pornește lângă umărul meu, făcându-mă să tresar și să țip.

– Gata, Annie, controlează-te. Poți să faci asta, zic retrăgându-mă de lângă uscătoarele de mâini și scoțându-mi telefonul din poșetă.

Îi deblochez ecranul ca să îi dau mesaj viitoare mele cumnate, Amelia. Ea e singura care știe că sunt la o întâlnire în seara asta.

De când Amelia (pe care voi poate o cunoașteți ca Rae Rose, vedetă pop de nivel internațional) a venit în oraș, acum peste un an, și s-a îndrăgostit de fratele meu mai mare, între noi s-a stabilit o legătură instantanee, pe care nu o pot explica în totalitate. Ca și cum ar fi trebuit dintotdeauna să facă parte din familia noastră. Și, în ciuda faptului că e nou-venită în mijlocul nostru,

îmi inspiră o încredere pe care nu pot să le-o acord multor altor persoane. Și tocmai de aceea îi trimit mesaj acum.

Annie: „AJUTOR!!!!“

Amelia: „O, nu! Nu merge bine?“

Annie: „Mi-am vărsat berea pe el. Și apoi i-am spus că vreau să mă mărit.“

Amelia: „Au! Chiar atât de mult îți place?“

Annie: „Nu, nu-mi place deloc.“

Amelia: „Hmm, delicat. Poți să pleci?“

Annie: „Nu! E foarte nepoliticos!“

Amelia: „Em și Maddie vin pe la noi în câteva minute. Spune-i pur și simplu că a intervenit ceva și apoi vino și tu!“

Annie: „Nu pot să fac asta după ce am vărsat o bere pe el, după care am insinuat că trebuie să mă satisfac în pat, altfel nu l-aș lua în calcul pentru căsătorie.“

Amelia: „O, Doamne! O groază de chestii.“

Annie: „O să mănânc repede. Să nu începeți vreun film fără mine.“

Amelia: „Noroc!! Să-mi aduci o negresă. Acolo au cele mai bune negrese.“

Mă îmbărbătez uitându-mă în oglindă, îmi dau pe spate și-mi netezesc părul blond (care măcar arată foarte drăguț, datorită ondulatorului lui Emily, furat și el), după care ies din baie.

Din păcate, ajung înapoi la masa fix la timp să-l aud pe John încheind o conversație la telefon pe care nu intenționase să o aud și eu:

– Da, crede-mă că e incredibil de plictisitoare. Și cam stângace și ciudată. Gen... zero personalitate. Apoi ascultă ce-i spune persoana de la celălalt capăt al firului. Adică, da, cred că e drăguțică, dar nici nu vreau să încerc să mă cuplez cu ea în seara

asta pentru că e foarte banală. Așa că sună-mă pur și simplu peste cinci minute, cu o urgență. Da, bine. Mulțumesc.

Am obrazii în flăcări. Doamna de la masa alăturată a auzit totul și se uită la mine cu Ochi Plini de Milă. Urăsc Ochii Plini de Milă. Aș prefera să râdă. Pot să suport râsul. Frații și surorile mele sunt experți la tachinat, așa că am învățat să-mi duc viața râzând. Dar mila... nu.

Respir pe nas ca să nu plâng – pentru că asta chiar ar fi cireașa de pe tort, nu-i așa? – și mă dau în spate câțiva pași. Număr până la cinci și, de cum sunt suficient de stăpână pe mine, îmi fac apariția cu zgomot.

– M-am întors!

John își schimbă poziția și își aranjează șervetul din poală, cu un zâmbet strălucitor nou-nouț pe chip (probabil ca să fie convingător când o să se prefacă întristat că pleacă după ce o să fie anunțat că a intervenit ceva urgent.)

– Grozav! Te-ai hotărât ce să comanzi?

– Probabil doar o negresă, zic mai mult pentru mine decât pentru a-i răspunde lui John, înainte să observ cu coada ochiului un cuplu care intra în restaurant. Îmi ridic privirea și nici că-mi mai pot lua ochii de la cei doi.

El e... piratul.

CAPITOLUL 2

Annie

Sau nu. Nu e un pirat adevărat, ci Will Griffin – fosta gardă de corp a vedetei pop Rae Rose, cunoscută și ca Amelia, logodnica fratelui meu. Noah și Amelia s-au cunoscut în urmă cu puțin peste un an, când mașina ei s-a stricat în curtea lui. Și au fost destul de inseparabili de atunci. Așa că, după ultimul turneu al Ameliei, când s-a hotărât să se mute oficial în orașelul nostru – Roma, Kentucky – pentru a locui cu fratele meu, Will a venit cu ea, pentru câteva săptămâni, până ce ea avea să se instaleze aici și presa urma să-și mai piardă interesul. Când n-a mai existat nici o amenințare la adresa siguranței ei, Will a fost transferat pentru a se ocupa de altă vedetă de înalt nivel.

Înainte de asta, fusese bodyguardul Ameliei timp de cinci ani, cu mici întreruperi, în funcție de cum avusese nevoie de el. În acest timp, devenise oarecum celebru, ca unul dintre cei mai sexy bodyguardzi din lume. Și pentru că era periculos. Dacă încerci și cauți pe Google „bodyguard sexy și periculos“, fotografia lui Will e prima care o să-ți apară, împreună cu o mulțime de filmări în care țintuiește de pereți persoane periculoase care încercau să se apropie de Amelia, sau îl plachează pe un tip care scosese un cuțit, pe când se ocupa de protecția

unui politician. Sunt o mulțime de imagini înspăimântătoare în care dă dovadă de curaj, făcându-și meseria conștiincios și cu succes. Și mai e și articolul acela de pe BuzzFeed, care e favoritul meu. Au dedicat un articol separat multelor fațete ale lui Will Griffin. E practic o galerie cu imagini și GIF-uri în care e fie sever, fie incredibil de fermecător. Will a dus la perfecțiune echilibrul între te-fac-praf-dacă-încerci-să-mă-enervezi și mâinile-mele-te-pot-atinge-cu-o-tandrețe-infinită.

Mai e și articolul din revista *People* în care sunt fotografii cu el împreună cu mai multe femei, la întâlniri romantice peste tot în lume. Și chiar sunt multe. Articolul acela nu-mi place la fel de mult.

Amelia – singura femeie din lume care pare imună la farmecele lui – spune că arată ca un bătaș de pe stradă, dar se înșală. Bătașii de pe stradă au urechile zdrențuite, dinți crăpați și pumni ca niște baroase. Will Griffin e... pur și simplu frumos.

Are niște sprâncene puternice, negre ca abanosul, care se întind deasupra ochilor albaștri-cenușii jucăuși. Are corpul muscular și zvelt, plus o gură fermecătoare care e absolut ispititoare când zâmbește. Și mai e și brațul lui stâng, acoperit cu o serie de tatuaje negre frumoase, complexe, cu un model floral și care se întind până la palmă, încheindu-se cu un fluture ale cărui aripi îi acoperă dosul palmei și încheieturile degetelor. În momentul de față nu am nevoie să mă uit ca să știu că fluturile e acolo, la locul lui. L-am studiat de suficiente ori încât să-i fi memorat conturul, când Will nu se uita la mine, în săptămânile acelea cât fusese la noi în oraș.

Will are genul de față care te provoacă să-l superi, pentru că ar savura tot ce-ar face să te pedepsească – ba chiar tânjește după o asemenea aventură. Nu, nu e un bătaș de stradă, este un războinic rebel și nestăpânit. Un pirat. Sau... cel puțin așa e în fanteziile mele. De asemenea, în aceste fantezii, are un cerce în ureche și poartă pantaloni strâmți din piele de căprioară,

cu o cămașă albă din bumbac, descheiată la gât pentru a lăsa la vedere tatuajele de pe piept, care presupun eu că există. V-am spus că pasiunea mea e să citesc romane istorice de dragoste? Mai precis, din cele cu pirați.

Când Will și partenera lui superbă intră în restaurant, pare că întregul local se înviiorează, cu un zumzet de conversații. Zâmbetul lui ușor emite o anumită electricitate în atmosferă. Când își pune palma pe spatelul partenerii lui, în dreptul taliei, simt fantoma acestei atingeri pe propria piele. Timpul încetinește în timp ce Will și femeia de lângă el plutesc prin restaurant până la masa lor – atât de siguri și de plini de încredere în sine încât aparent nici nu observă că toți ceilalți se holbează la ei. Poate că Will e obișnuit cu o asemenea reacție.

Chiar atunci, telefonul lui John începe să vibreze. Îmi zâmbesc în sinea mea când se lansează într-o interpretare demnă de un Oscar. Își coboară privirea la telefon și între sprâncene i se ivește o cută ușoară. De pe buze i se desprinde un mormăit ușor, de-a dreptul amuzant.

– Oare de ce m-o suna colegul meu de apartament... Te superi dacă răspund?

– Nu, deloc, rostesc anemic, distrasă de spectacolul oferit de Will dându-și jos haina de la costum, care parcă era mulată pe el, și aranjând-o pe spătarul scaunului înainte de a-și sufleca mânecile cămășii. Doamne, Dumnezeule, antebrațele alea sunt superbe!

John răspunde la telefon, cu tonul coborându-i alarmat când spuse:

– Alo? Imediat, chipul i se transformă într-o masă de încrunțare și eu îl imit, pentru că vreau și eu un Oscar. Pe bune? Ce s-a întâmplat? Ridică un deget, făcându-mi semn că se întoarce imediat, după care se ridică de la masă, îndepărtându-se să vorbească îngrijorat cu colegul lui de apartament sau oricine o fi fost persoana care îl sunase.

Eu reușesc în sfârșit să îi fac semn chelneriței care parcă intenționat ne evitase toată seara și cer nota, precum și o negresă uriașă la pachet.

Apoi îmi ocup timpul împăturindu-mi șervețelul într-un pătrățel perfect.

– Annie? se aude o voce bărbătească de deasupra mea.

Inima mi se zbate ca într-un sughiț și ridic ochii pentru a mă uita direct în ochii mistici ai lui Will Griffin. Nu-l mai auzisem rostindu-mi numele – era de-a dreptul magic. Nici măcar nu avusesem de gând să îl salut, pentru că nu eram sigură că își amintea de mine.

Ca gardă de corp a Ameliei, era mereu complet concentrat. Da, zâmbea amabil și mereu le făcea cu ochiul doamnelor în vârstă, făcând-o pe Mabel să leșine efectiv; dar niciodată nu se lansa în discuții mărunte. Mereu stătea deoparte, cu ochelarii săi de soare în stil aviator, cu lentile-oglină, și părea oricând pregătit să încaseze un glonț în locul Ameliei. Mă trec fiorii doar când mă gândesc la asta.

– Will Griffin. În persoană. Bună!

Îmi zâmbește.

– Annie Walker. Bună și ție!

– Ce cauți aici?

Arunc o privire în jur, sperând să dau de Adele, dar nu. Doar bruneta superbă cu care venise care se uita pe meniu. Îmi întorc privirea la Will și atunci ochii îmi trec peste toată ființa lui. Pantalonii de la costum, croiți pe comandă, urmează superb conturul coapselor lui musculoase, iar o cămașă neagră, frumos cambrată, îi acoperă partea de sus a corpului. E aproape mulată pe umeri, desfăcută la gât, iar mânecile sunt suflecate, lăsându-i antebrațele la vedere. O dantelărie artistică de magnolii și frunze răzbate de sub materialul cămășii și îi coboară până la încheietura palmei.

Doamne, Dumnezeu, pun pariu că, avându-l pe Will aici, toți ceilalți bărbați din restaurant își țin strâns partenerele, rugându-se din tot sufletul ca el să nu se hotărăscă să fugă în lume cu vreuna dintre ele.

– Sunt la o întâlnire, de fapt, zice el, arătând către domnișoara încântătoare de la masa lui.

– Ești la o întâlnire, la un restaurant aflat la jumătate de oră distanță de Roma? E o coincidență?

Will zâmbește larg, și două cute – nu chiar gropițe – îi încadrează surăsul ca și cum până și corpul lui ar înțelege cât de extraordinar e acel zâmbet și vrea să îl scoată în evidență.

– Nu chiar. Eu și Gretchen eram în trecere prin zonă, așa că ne-am întâlnit pentru o seară, după care mâine vin în Roma. Nu ți-a spus Amelia? Am fost repartizat din nou la ea pentru o vreme.

– Ah... N-am știut.

De ce nu mi-a spus? Pe de altă parte, de ce să o facă? Nimeni nu știe că mi-a plăcut Will de când l-am văzut prima oară.

– Echipa ei anticipează o creștere a atenției în presă față de orașul acesta, având în vedere că mai e puțin până la nuntă. Au vrut să fiu aici, pentru orice eventualitate.

– Bine. Mă bucur că te-ai întors. Și apoi îmi dau seama ce am zis și adaug: Pentru binele Ameliei, adică.

Zâmbește ușor și stomacul meu face o tumbă.

Înghit cu greu.

– Și e bine că o să poți să fii atât de aproape de iubita ta un timp, spun, încercând să-i distrag atenția de la faptul că recunoscusem din greșeală că mă bucuram că era din nou prin oraș. Din nou aproape de mine.

Aruncă o privire scurtă peste umăr, apoi din nou la mine.

– Gretchen nu e iubita mea – e doar o întâlnire.

Dar a zis că stă peste noapte cu ea...

A, da! Au doar o relație fără obligații. Tare, foarte tare. Supertare și normal, iar gândul la Will dându-și jos toate hainele nu-mi stârnește deloc valuri de căldură și de înfiorare pe piele, chiar deloc.

– Și tu... ești singură aici? întrebă el, cu ochii trecându-i de la mine peste masă și apoi la scaunul gol din fața mea.

O secundă mai târziu, John se întoarce la masă. Înainte să apuce să deschidă gura, i-o iau înainte.

– Ce să zic? Eram la o întâlnire. Dar cred că John e pe punctul de a pleca pentru că a intervenit ceva urgent. Mă uit fix în ochii mari ai lui John. Acum are impresia că am puteri paranormale. Ți-a luat foc casa? Bunica e la spital? Sau colegul tău de apartament are până la mașină? Întreb pe un ton vesel.

John ezită o clipă.

– Ăă... până la mașină.

S-a lins pe bot de Oscarul ăla. Sub privirea dintr-odată întunecată a lui Will, abilitățile actricești ale lui John se risipesc rapid, odată cu bravura.

– Nici mie nu-mi place deloc când fac pană, îi zic cu amabilitate chiar când chelnerița vine cu nota și negresa mea la pachet.

O pune pe masă, uitându-se insistent la Will. E năucită pentru o clipă de cât de chipeș e. Stai la coadă, madam!

– Ce să zic, John? Noroc cu pana aia a prietenului tău. Ai grijă cum conduci!

Bag mâna în poșetă, căutându-mi portofelul ca să-mi achit băutura și desertul înainte de a mă retrage – extrem de dornică să plec de acolo și să las această întâlnire în trecut.

John își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și își bate cu cheile de picior.

– Da... Mulțumesc de înțelegere.

– Pentru nimic.

Îi fac cu mâna în timp ce continui să caut prin poșetă.